

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάτμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χύρᾳ ἡμῶν ὁμηροῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῶν Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα βέλτερον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐξωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
ἑτήσιον . . . . . 50, 15.—	ἑτήσιον . . . . . 25.—
ἔξαμηνος 8,50	ἔξαμηνος . . . . . 13.—
τρίμηνος 4,50	τρίμηνος . . . . . 7.—
AMEPIKHΣ: Ἐτησίον, δολλάρια 4	
Ἡμερίδες Β'—Τόμος 28ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΚΛΑΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΙΧΟΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουλίῳ 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐξωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερ. λεπτ. 50
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐφραϊμίου ἀρ. 36 παρὰ τὸ Βασιλειῶν
 Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 27

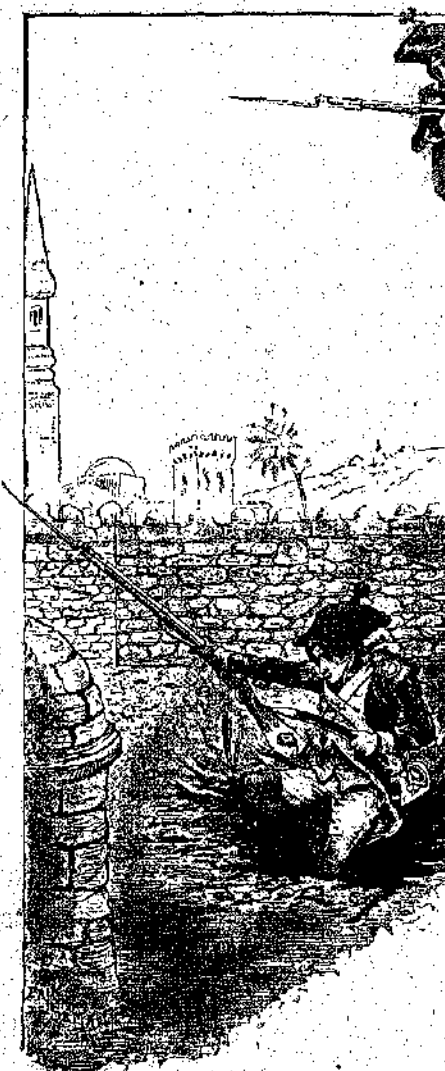
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ
 [ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ὅσο γι' αὐτό, ἄχι.
 — Δὲν τὸ ξέρουν στὸ Ἐνατο Σύνταγμα;
 — Ἄλλοι λένε πὺς πάμε στὴν Ἑλλάδα, ἄλλοι στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ κάμουμε συμμαχία μὲ τὸν Σουλτάνο. Ἄλλα τί μᾶς νοιάζει τὸ ποῦ! Μὲ τὸν στρατηγὸ Βοναπάρτη, θὰ πηγαίναμε καὶ στὴν ἀκρῆ τοῦ κόσμου.
 — Γνωρίζεις τὸν στρατηγόν;
 — Ὅχι. Κι' ὅμως βρίσκεται ἐ' αὐτὸ τὸ πλοῖο. Μιὰ μέρα μόνο τὸν εἶδα, ἀλλ' ἀπὸ μακριὰ κι' ἀπὸ πίσω... Ἦταν στὴ γέφυρα, μὲ τὸ ναύαρχο... Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ τὸν εἶδω ἀπὸ κοντά!
 — Τὸν ἀγαπᾶς πολὺ λοιπόν;
 — ὦ, ναί! Καὶ τὸν θαυμάζω, προπάντων τὸν θαυμάζω... Ὅσο συλλογισμά: τί ἔκαμε ὡς τώρα, στὴν Ἀρκόλη, στὸ Καστιλιόνε, στὸ Ρίβολι... Κι' ὅλες ἐκεῖνες τίς σηματεὶς τοῦ εἶδα στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων καὶ ποῦ τίς ἔστειλε ἀπὸ τὴν Ἰταλία... Ὁ διοικητὴς μᾶς ἔλεγε μιὰ μέρα: «Αὐτὸς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς φαρισαῖοι τοῦ Διευθυντηρίου».
 Ὁ ἀξιωματικὸς χαμογέλασε.
 — Ἄ! ἔτσι εἶπε ὁ διοικητὴς σας;
 — Μάλιστα. Καὶ φαντασθῆτε πῶς ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης εἶναι μάλιστα τριάντα χρόνων.
 — Εἰκοσιεννιά γιὰ τὴν ἀκρίβεια...
 — Βλέπετε, ἐξακολούθησε ὁ Γιάννης ξεθαρρεμένος. Μπορεῖ λοιπόν νὰ μᾶς πῆ καὶ στίς Ἰνδίες θὰ τὸν ἀκολουθούσαμε μὲ κλειστὰ μάτια.
 — Καὶ γιατί στίς Ἰνδίες; ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς, ποῦ τὰ μαῦρα τοῦ μάτια ἀστράφταν.
 — Γιὰ νὰ κτυπήσουμε τοὺς Ἀγγλοὺς!
 — Μπᾶ! Καὶ δὲν πάμε στὴν Ἀγγλία, ποῦ εἶναι πιὸ κοντά;
 — Μὰ στὴν Ἀγγλία δὲν θὰ μᾶς ἔβρινε νὰ ποδοπατήσουμε ὁ ἀγγλικὸς σπόλος. Ἐνῶ ἐκεῖ — πέρα, στὴν Ἀσία, δὲν θὰ μᾶς ἐπαιρνε εἰδήσια. Γιὰ φαντασθῆτε νὰ τοὺς ξαναπαίρ-

ναμε ὅσα μᾶς πήραν, ὅσα μέρη εἶχαν κατακτῆσει ὁ Λαμπουρντοναὶ καὶ ὁ Ντυπλέξ!
 — Ἔξερεις, βλέπω, καὶ ἱστορία. Εἶσαι πιὸ προχωρημένος ἀπὸ ἕνα λοχία τῆς ηλικίας σου, Ποῦ τὰ ἔμαθες ὅλ' αὐτά;
 — Στὰ βιβλία...
 — Σίχρесе! λοιπόν νὰ διαβάσεις;
 — Πολύ, πολύ.
 — Τότε θὰ σοῦ δαγείσω νὰ διαβάσεις κι' αὐτό.

Κι' ὁ ἀξιωματικὸς ἔτεινε στὸν Γιάννη τὸ βιβλίο τοῦ ἐδιάβαζε. (*)
 — Εἶναι τωραῖότερο ἀπ' ὅσα ξέρω, ἐξακολούθησε προπάντων γιὰ ἕνα στρατιώτη. Σοῦ δίνω δύο μέρες, γιὰ νὰ τὸ διαβάσης. Καὶ μεθαύριο, τὴν ἴδια ὥρα, θὰ μοῦ τὸ φέρεις ἐδῶ ἐπὶ ὁ ἴδιος.
 — ὦ, ὡς εὐχαριστῶ πολὺ!
 Ὅταν ὁ μικρὸς μᾶς φίλος βρέθηκε πάλι στὸ ὑπόστρωμα μὲ τὸν Μπέλ-Ρόξ, ἀνοίξε τὸ βιβλίο κι' ἐδιάβασε στὸν τίτλο:

«Πλουτάρχον, βί-
 οὶ ἀνδρῶν ἀνδρῶν
 τῆς Ἑλλάδος καὶ
 τῆς Ρώμης.»
 Κι' ἐπειτα, ρί-
 χνοντας τὰ μάτια
 στὴν ἄλλη σελίδα,
 εἶδε μιὰ φωνή.
 — Τί ἔπαθες, τὸν ρώτησε ὁ γίγαντας.
 — Ἴδες τί γράφει ἐδῶ! «Αὐ-
 τὸ τὸ βιβλίο ἀνήκει στὸ Ναπολε-
 οντα Βοναπάρτη, μαθητῆ τῆς
 Στρατιωτικῆς Σχολῆς τῆς Βρυξ-
 νης. — 1788».
 — ὦ, νὰ παρ' ἡ ὀργή! φώ-
 ναξε ὁ ἀρχιστρατιωτικὸς. Τόσες
 ἄρες μιλούσες μαζί του καὶ δὲν
 τὸν ἐγνώρισες;
 — Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν παρα-
 κοιτάξω, ἀποκρίθηκε κατὰ γλω-
 μος ἀπὸ τὴ συγκίνησή του ὁ Γιάν-
 νης. Ἐπειτα δὲν τὸν εἶχα ξα-
 ναίδη στὸ πρόσωπο.
 — Μὰ ἔπρεπε νὰ ξέρεις πῶς
 εἶναι λιγνὸς ὡς κερφί, πολὺ με-
 λαχρῶνός, μὲ πελώρια μαῦρα μά-
 τια, μὲ ἴσια μαλλιά ποῦ μιά του ἄ-
 φα πέφτει στὸ μέτωπό του, μὲ σα-
 γόνι τετράγωνο. Ὅλος ὁ κόσμος
 τὰ ξέρεε αὐτά, ἀφοῦ τὸν εἰσάγα-
 ρισε ὁ πολίτης Δαυὶδ!
 — Θὰ τὸν κοιτάξω καλύτερα,
 ὅταν θὰ πάω νὰ τοῦ δώσω τὸ βιβλίο.
 — Σοῦ εἶπε νὰ ξαναπάς;
 — Ναί, μεθαύριο.
 — Μωρὲ, τόχη ποῦ τὴν ἔχεις! Σὰ βουβὸ!
 (*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου.

«Μὰ τὸ βάρος του, εἶχε ἀνοιχθῆ μιὰ τρύπα...»

Εσύ, παιδί μου, θα γεννηθήκες με σκέπη! (*)
 Όλη εκείνη την ημέρα, και την ακόλουθη, ο Γιάννης Καρδινιάκ έδιάβαζε, έτρωγε καλύτερα, το πολύτιμο βιβλίο. Οι ήρωές του, που διηγείται ο Πλούταρχος, τον ένθουσίαζαν. Και συλλογιζόταν:

«Από δώ παίρνει παραδείγματα ο στρατηγός που είναι 29 χρονών και που μιλά σήμερα γι' αυτόν όλη η Ευρώπη!»

Πολύ πριν από την ώριμήν ώρα, πήγε να τον περιμένη ο έκαλην τή θέση κι όταν παρουσιάσθηκε ο αρχιστράτηγος του στρατού της Αιγύπτου, με την άπλουστάτη του στολή και με τα χέρια πίσω, όπως συνήθιζε, ο μικρός λοχίας στάθηκε σε προσοχή και τον χαιρέτησε στρατιωτικά με τη μεγαλύτερη ευλάβεια.

— Ά, τώρα, βλέπω, με γνωρίζεις, του είπε ο Βοναπάρτης χαϊδεύοντάς του το πηγούνι. Λοιπόν, σου άρεσε το βιβλίο μου;

— Πολύ.
 — Κι' από τους ήρωες του Πλούταρχου, ποιόν θαύμασες περισσότερο;

«Ο Γιάννης σκέφθηκε μια στιγμή κι άποκρίθηκε:

— Τον Ρήγουλο!
 — Γιατί;

— Γιατί του χροιάσθηκε άνδρεία μεγαλύτερη από εκείνη που χρειάζεται στο πεδίο της μάχης, για να κρατήσει το λόγο του και να γυρίσει στην Καρχηδόνα, αφού ήξερε τα βασιανιστήρια που τον περίμεναν εκεί.

— Ναι, έχεις δίκιο... Πές μου τώρα τόνομά σου.

— Γιάννης Καρδινιάκ...

— Γράψε το εδώ μόνος σου, στην πρώτη σελίδα αυτού του βιβλίου. Έτσι θα είσαι βέβαιος πως δεν θα το ξεχάσω ποτέ... Να σου πω κι' έν άλλο: Άν θέλεις, στο τέλος αυτής της έκστρατείας θα γίνης αξιωματικός. Θέλεις;

— Άδύνατο! αδύνατο!

— Άδύνατο; Μάθε, παιδί μου, πως η λέξη άδύνατο άδεν υπάρχει στο λεξικό των ανθρώπων που θέλω να γίνουν κάτι. Άν η καλή σου τύχη σε σώσει από το γιαναγάν των Αραπάδων, τους πυρετούς και τον ήλιο, θα γίνης αξιωματικός, γιατί στη θάλαση δεν υπάρχει εμπόδιο.

«Ο Βοναπάρτης έφυγε κι' ο Γιάννης στεκόταν ακόμα εκεί έκθαμβος και κατασπυγνιγμένος.

— Μά δεν σου είπα πως γεννηθήκες με σκέπη; φώναξε ο Μπέλ-Ρόζ, όταν ο λοχίας του διηγήθηκε και τη δεύτερη συνάντηση με τον ήρωα του Ριβολί.

Το βέβαιο είναι πως από την ημέρα εκείνη διπλασιάστηκε ο ένθουσιασμός του μικρού έθελογτη για το στρατιωτικό στάδιο και γεννήθηκε στην ψυχή του άληθινός φανατισμός για τον άνθρωπο εκείνον, που

στα μάτια του προσωποποιούσε τον Πόλεμο. Δεν μπορούσε πιά να σταθή σε μια θέση. Τις ώρες που ήταν ελεύθερος, τριγύριζε ε' όλο το πλοίο, φωτώντας τους ναύτες, για να μαθαίνει ό,τι έβλεπε γύρω του. Έμπαινε στις αποθήκες, βοηθούσε κι' αυτός στο χειρισμό των κανονιών, κατέβαινε στο άμπάρι, έφθανε ως την πυριτιδαποθήκη, σκαρφάλωνε στα κατάρτια, μάθαινε τα πανιά και τα τιμόνι κι' ήταν έτοιμος να ύπηρετή σε όλα, παντού.

Μία μέρα, ενώ ή ο Άκατολην κουμόνταν δυγατά, ανέθηκε στο κατάρτι, για να βοηθήσει ένα μούτσο να δέσει κάποιο πανί.

Όταν κατέθηκε, ο Μπέλ-Ρόζ τον έμάλωσε για την τρέλα του. Ο Άραδεν όμως, ο καινούργιος του φίλος, τον δέχθηκε στην άγκαλιά του και τον έφιλησε.

— Είσαι γενναίο παιδί, του είπε. Μπράβο!

Όσοτος είχαν περάσει είκοσι ημέρες απότου έφυγαν από την Τουλώνη, και κανείς δεν ήξερε ακόμα που πήγαιναν. Μόνο από το λόγο του Βοναπάρτη «γιαναγάνι Αραπάδων», συμπέραναν πως θάκαναν απόβαση σε χώρα μουσουλμανική. Στη Συρία όμως, στην Αίγυπτο ή στη Μικρά Ασία;

Το μυστικό είχε κρατηθή τόσο καλά, ώστε ο Νέλσον, αρχιναύαρχος του Άγγλικού στόλου, δεν έφθασε άπείσω από την Τουλώνη, παρά είκοσιπέντε ημέρες μετά την αναχώρηση του Βοναπάρτη.

Στις 9 Ιουνίου έφθασαν στη Μάλτα. Τη Μάλτα την κατείχαν τότε οι λεγόμενοι «Ιππότες της Μελίτης», θρησκευτικό τάγμα που καταγόταν από τις Σταυροφορίες.

Ο Γαλλικός στόλος παρατάχθηκε μπροστά στη Λαβαλέττα, την απόρρητη ως τότε κρατεύουσα του νησιού. Δεν ήταν όμως και για τον Βοναπάρτη. Τρεις χιλιάδες στρατιώτες αποβιβάσθηκαν και σε λίγες ώρες έκυρίευσαν τους πύργους και τα πυροβολεία της άκτης. Την άλλη μέρα η πόλη παραδόθηκε.

Οι στρατιώτες του Ένάτου δεν έπρόκειτο να βγούν έξω. Και περιορίσθηκαν να ίδουν το θέαμα του κανονιοβολισμού και της εφόδου από την ναυαρχίδα, προς μεγάλη λύπη του Μπέλ-Ρόζ, που έπερίμενε να ξεμουδιάσει τα πόδια του πατώντας σε στεριά.

Ο Βοναπάρτης, αφήνοντας για φρουρά στο νησί 4.000 άνδρες με το στρατηγό Βωμπούα, έπρόσταξε να κάμουν τα καράβια πανιά και να εξακολουθήσουν το δρόμο τους ανατολικά.

Μά που πήγαιναν τελοςπάντων; Ο Άραδεν ο τιμονιέρης το είπε στους στρατιώτες την πρώτη Ιουλίου.

Είχε ανεβή πρωί-πρωί στο κατάρτι, κι' άμα κατέβηκε, είπες:

— Φάνηκε στεριά. Έγνώρισα το περιγιάλι της Αλεξανδρείας και τον φαρ

του Μαρμακού. Φτάσαμε στην Αίγυπτο! Στην Αίγυπτο! Αυτό τόνομα κυκλοφόρησε αμέσως κι' ο Γιάννης θυμήθηκε όλα τα καλιά του αναμνήματα. Η Αίγυπτος ήταν ή χώρα των Φαραώ απ' αυτή είχε γίνει ή έξοδος των Εβραίων ε' αυτή είχε καταφύγει ή Αγία Οικογένεια κατά το διωγμό του Ηρώδη. Ήταν ή χώρα του Νείλου, της Σιγγής και των Πυραμίδων, το αρχαίο βασίλειο της Κλεοπάτρας, που έγεινε ύστερα Ρωμαϊκή επαρχία και τέλος έπεσε στην έξουσία του Ισλάμ.

Παρακάτω ο Γιάννης δεν ήξερε τίποτα.

Ποιος βασιλεύει τώρα στην Αίγυπτο; Τι πήγαιναν να κάμουν εκεί 40.000 Γάλλοι; Πώς ήταν καινωμένοι οι Μουσουλμάνοι, που στη Γαλλία μιλούσαν γι' αυτούς με κάποιο μυστικό τρόπο; Έ, σε λίγο ο Γιάννης θα έδλεπε άπτα κοντά, από πολύ κοντά μάλιστα, πως ήταν καινωμένοι...

Ο στόλος άγκυροβόλησε μπροστά στο Άμπουκίρ κι' άρχισαν άμέσως ετοιμασίες για την απόβαση, άν κι' ή θάλασσα, πολύ τρικυμισμένη, κτυπούσε άγρια τους βράχους της άκτης.

Τα μεσάνυχτα, ή σιλουέττα του Βοναπάρτη φάνηκε στην άμμουδιά με το φεγγαρόφωτο. Αμέσως κτύπησαν τα τύμπανα κι' ο άρχιστράτηγος, χωρίς καν να περιμένη τάλογά του, ξεκίνησε με τα στρατεύματά του για την Αλεξανδρεία, που άπέιχε πέντ' έξη λεύγες.

Στις όκτώ το πρωί, από το βίθρο της στήλης του Πομπηίου, πρόσταξε τρία ουγάγματα να κάμουν έφοδο.

Ένα μόνο τάγμα του Ένάτου, με τον ταγματάρχη Σκεβόλα, αποτέλασε μέρος της στρατιάς του Κλεμπέ.

Όταν δεν άπείγαν πιά παρά διακόσια μέτρα από τα ψηλά τείχη της Αλεξανδρείας άρχισε από πάνω το τουφεκίδι. Κι' ο στρατός άρμήσε.

Για να πέσουν τόσο πυκνά τείχη, χρειάζονταν κανόνια των είκοσιτεσσάρων αλλά κανένα κανόνι δεν είχε αποβιβάσθη. Υπήρχε όμως δεξιά ένα μεγάλο ρήγμα, ε' ένα ψηλό τετράγωνο πύργο, και μέσα στον καπνό, ο Γιάννης άκουσε μια δυνατή και γνωστή του φωνή, — τη φωνή του Κλεμπέ, — να κράζει:

— Από δώ, παιδιά!

Όρμησε ο μεγαλόσωμος στρατηγός ήταν άνεβασιμένος σε μια άνεμόσκαλα, κι' από πίσω του ένα πλήθος στρατιώτες φαινόταν σαν κρημασιμένοι από τις χρυσοκέντητες ούρες της στολής του. Μαζί με το λοχαγό Φίξ, ο Γιάννης έφθασε στην κορυφή του ρήγματος.

Άλλά τη στιγμή εκείνη είδε τον Κλεμπέ να πέφτει από σφαίρα τουφεκίου στο μέτωπο. Δεν ήταν και σκοτωμένος, γιατί ή σφαίρα που τον έριξε, δεν είχε δύναμη να του τρυπήσει το κρανίο. Οι στρατιώτες όμως έναρμισαν πως σκοτώθηκε. Κι' αυτό

διπλασίασι την όρμή τους, τη λύσσα τους. Στην κορυφή του πύργου εκείνου, ο Γιάννης είγες ίδω μια στιγμή κάτι παράξενους ανθρώπους με σαρξιακά πράσινα κι' άσπρα, άραπάδες με σγουρά μαλλιά και μιγάδες με σέσια και μικρού άσπρα μπουρνούζια, που κυματίαν σαν φτερά. Άλλά στη θέα των λογίων, τα φανταστικά αυτά πρόσωπα έγειναν άφαντα και σε λίγο οι γρεναδιέροι, όσο είχαν φθάσει στην κορυφή, άρχισαν να κατεβαίνουν δεξιά κι' άριστερά, από τις στρογγυλές εσωτερικές σκάλες, για να κάμουν τόπο στους στρατιώτες που άνεβριζαν.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά το Γαλλικό του λογαγού Danri]

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Ο γάμος (Για την Άνοιξη)

Τα ρόδα πνίξαν το χογιάνι
 Το γέμισαν τα γιανισμιά
 Κι' οι κείνοι οι άσπροι, οι βελουδάτοι.

Όλα γεμάτα απ' άνθη μύρια,
 Γωνιά δεν έμεινε καμιά
 Χωρίς άντιστρες και ζαφείρια.

Της γης ή κούλια ή γλυκομάτα
 Όλα από λάμψη κι' από φάσι,
 Τα δείχνει, απ' όμορφα γεμάτα

Γιορτάζουν τ' άνθη στον εξώστη,
 Παλιός μός απαράραει κρυφός,
 Έφιασος ή Άνοιξη! Καλώς τη!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗ ΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ

[της Claire Mérial]

Στο μεγάλο άσπρο δωμάτιο με τους τοίχους τους στολισμένους από φανταστικούς πελαργούς, οι σκλάβες εβρασκόνταν σε πυρετώδη κίνηση, πρόθυμες και τρομαγμένες. Έπρόκειτο για ένα πράγμα προεπολού σπουδαίο: για την τουαλέττα της πριγκήπισσας Χρυσομπουμπούκας.

Η πριγκήπισσα δεν δεχόταν καμμία άργοπορία, κανένα διατάγμα, όταν διέτασσσε. Άκόμα, οι καμκιόρες της έπρεπε να προλαβαίνουν τις έπιθυμίες της και να μαντεύουν ό,τι δεν έλεγε. Αυτό το ήξεραν καλά και μαζεύονταν γύρω στην άγέρωχη κυρία τους, σαν σμήνος από ποικιλόχρωμες πεταλούδες. Έβρεφαν με διαβολική γάρη τις χρυσές κροτίτσες, τις ταρταρουγένιες χτένες και τον άργυρο καθρέφτη, όπου ή πριγκήπισσα κινάουσε τον τράχηλό της, τον κατόμαυρο, τα λαμπέρια της μάτια και το κχιρομακρόνιο της στόμα.

Μ' όλην όμως την προθυμία, που έδειχναν οι σκλάβες της, ή Χρυσομπουμπούκα δεν έμεινε εύχαριστημένη.

— Δεσποινίς Παπαρούνα, είστε κουτή, ή καρφίττα αυτή δεν μπορεί να σταθή έτσι.

— Κυρία Φρούλα, δυο φορές με σκουνησάτε ως που να φέρετε την πούδρα. Άθήθεια, έχω ήτση ύπομονη!

— Έ, μικρή Καμπανέλλα! γιατί γελάτε έτσι; είστε αθάδης κι' εγώ δεν ξέρω τί με καρτάει...

Τα φρόδια της έμειξαν στο θυμωμένο της μέτωπο. Οι σκλάβες τρομπυμένες έσκύψαν το κεφάλι χωρίς λέξη.

— Το φρέμα μού τώρα. Όλες σας είστε άνυπόφορα δυσκίητες. Γρήγορα!

Η Παπαρούνα έφερε με σέβας το θαυμάσιο φρέμα. Ήταν από λεπτό μετάξι βερυκοκί, γαρνιρισμένο με χρυσάνθεμα όλων των σχημάτων και των χρωμάτων, με μια φαρδιά ζώνη, γαλαξία σαν την ουράνι. Άφου τελείωσε, το ντύσιμο, ή Χρυσομπουμπούκα με ένα κίλημα του χεριού, απομάκρυνε τις σκλάβες. Με χίλια τακίσματα, σαν κοκέττα γάτα, έκανε λίγα βήματα άπ'αυτή στην άσπρη ψάθα.

— Είμαι ώρα; Πως με βρίσκετε; ρώτησε.

— Οι σκλάβες όλες μαζί φώναξαν:
 — Η Υψηλότης σας είναι ύπεροχη, γλυκυτάτη, ένα όνειρο...

— Καλά! Μά είστε, κυρία Φρούλα, γιατί δε με κοιτάτε; ε; τόσο άσχημη είμαι λοιπόν;

Η Φρούλα ύποκλήθηκε γελώντας και είπες:

— Δε βλέπω την Υψηλότητά σας, γιατί ή όμορφη της Υψηλότητάς σας θιμπώνει τα φτωχά μου μάτια. Μά ή Υψηλότης σας είναι ή πιο ώρα πριγκήπισσα του κόσμου!

Η Χρυσομπουμπούκα, εύχαριστημένη, κτωδέχτηκε να χτυπήσει έλαφρά με την βεντάλια το μάγουλο της σκλάβης της, που είχε μαγευθή από την όμορφή της, και κατέθηκε στο περιβόλι.

Ήταν παράξενος και άπειτος, με τους δρομάκους του, τα κατσουφισμένα δέντρα, τα μακράμια του λουλούδια, την όλόμικρη λίμνη του. Πίσω από το παλάτι, όλα, άξπου έφτανε το μάτι, ήταν της πριγκήπισσας. Μά εκείνη, απ' όλη της την ιδιοκτησία, τον κήπο αυτόν προτιμούσε.

Άθήθεια, εκεί είγες, κάτω από την πλάμη της, ό,τι μπορούσε να γαπήσει από τη φύση το άπειτο της κεράλι: σκιά, βράχια, νερό και άνθη, στην έποχή τους. Από την άνοιξη ή γυμνή γή σκεπαζόταν με ένα χαλί από πρωτολούλουθα και βιολετίτες, που σε λίγο τις άντικαθιστούσαν τα ζουμπουδία, τα τριαντάφυλλα, τα χρυσάνθεμα, ως τα πρώτα κρύα, που έπεσαν το χαλί και τα φύλλα για την άλλη άνοιξη.

Έτσι γινόταν κάθε χρόνο. Μά τη φορά αυτή, ή γή δεν ήταν κρυμμένη από τα λουλούδια. Πικνού δειχόταν ξερή, μεσ' από τα σκοτισμένα δέντρα. Η άσυνήθιστη ζέση εκείνου του καλοκαίριού είγες κάψει κάθε βλάστηση κι' είγες πη το χυμό των πρώτων ρόδων.

Έτσι, γύρω γύρω, δεν μπορούσε κανείς να βρή ούτ'ένα κλαρί από άγιόκλημα ή άγριοτριαντάφυλλο.

Το περιβόλι λοιπόν ήταν θλιβερό και άσχημο κι' ή Χρυσομπουμπούκα θυμωσε βλέποντάς το. Την ημέρα εκείνη θα ήθελε να είγες στα μαλλιά, για συμπλήρωμα του στολισμού της, ένα μπουκέτο από δροσερά λουλούδια.

— Ο άνοστος αυτός ήλιος τα ξέρανε. Δλκ, μουρμούρισε. Έσείς φταίτε, Φραγκοκάρδαμο.

Η φτωχή σκλάβη, στο άκουσμα του όνοματός της, κοίταξε την κυρία της, χωρίς να καταλαβεί.

— Ναι, έσείς φταίτε. Σας είγες ενάθει τη φροντίδα των λουλουδιών μου. Που είναι τα τώρα;

— Μά ή Υψηλότης σας ξέρει πολύ καλά...

— Σιωπή! Δε θέλω τίποτα να ξέρω. Δεν έχω καιρό να καθώ τις άνοησίες σας. Πήγαινε καλύτερα να της πως είμαι έτοιμη να φύγω.

Το Φραγκοκάρδαμο απομακρόνθηκε πολύ γρήγορα, εύχαριστημένο που την ξεφορτώθηκε.

Σε λίγο, το φορείο, έκσταζόμενο από σκλάβους, προχωρούσε μεγαλόκρητα, στολισμένο με λογίων-λογίων μαξιλιάρια και κεντήματα.

Η φιλόδοξη πριγκήπισσα τα ήθελε όλα εξαίσια, ήθελε να λάμψη στην πρώτη γρχμική της γιορτή, όπου θα πήγαινε.

Έκει θα μαζεύονταν οι πιο πλούσιες, οι πιο όμορφες κι' οι πιο εύγενεις.

Η άμοιρη ή Παπαρούνα κάθησε στο φορείο κοντά στη Χρυσομπουμπούκα κι' οι δυο κάθησαν, λουναμένες από το γρήγορο βήμα των σκλάβων.

Όταν οι σκλάβες έμειναν μόνες στο παλάτι, τις έπιασε μια άσυγκράτητη χαρά, ένα μεθύσι, μια τρέλλα. Μία όλόκληρη μέρα θα μπορούσαν επιτέλους να νασάνουν, να μιλήσουν, να γελάσουν, χωρίς να είναι άνηχασμένες να άπακούουν στις ιδιοτροπίες μιας άνυπόφορης κυρίας!

Άρχισαν να τρέχουν στο περιβόλι, όπου είγες θυμώσει πρωτότερα ή Χρυσομπουμπούκα, φωνάζοντας και τραγουδώντας. Σε λίγο όμως κυράστησαν και μίλησαν μέσα, για να εξαπλωθούν στις φάδες της κάμαρας τους, να καπώσουν τις πίπες τους και να πιούν τσάι. Το τι έγεινε τότε είναι άπερίγραπτο. Όλες μιλούσαν μαζί, ή μια φώναζε την άλλη στα ψέματά.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΗ ΘΑΙΨΗ

Στα μάτια σου, λευκή ψυχή, βουβή γουμισμένη ή θλίψη, στα μάτια που ξεχάστηκαν κοιτώντας κάποια μάσηρη και μια καρδιά παράταξη, προσμένοντας να σάνψη, το διαμαντέο για να πιή που θα κυλούσε δάκρυ...

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

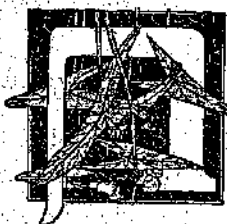
(*) Λέγουν πως είναι τυχαία τα παιδιά που γεννιούνται με σκεπασμένο πρόσωπο.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΡΟ όλιγο έδιάβασα έν άριστούργημα. Μικρό μ' αλήθειά. Είναι ό λόγος, ή προσφώνηση μάλλον, που έκαμε ό Χάρδινγκ, ό πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, στην κυρία Κιουρί.

Ποιά είν' αυτή ή κυρία Κιουρί, ίσως δεν τό ξέρετε. Και θα σας το πώ άμέσως μέ δυό λόγια. Είναι ή πιο μεγάλη κι' ή πιο ένδοξη γυναίκα της εποχής μας. Σώζυγος και συνεργάτρια του μεγάλου χημικού Κιουρί, τον έβοήθησε τόσο στην ανακάλυψη του ραδίου, ώστε να λένε πως αυτή ή ίδια τό ανακάλυψε. Ό Κιουρί πέθανε' κι' ή κυρία Κιουρί τον διαδέχθηκε στο έργο στήριό του και στην έδρα του, στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού. Έξακολουθεί τις μελέτες, τις ανακαλύψεις της, και διδάσκει. Αυτό τον καιρό πήγε στην Αμερική, όπου της έκαμαν υποδοχή μεγάλη. Με λαϊκό έρνος, άγρόσαν ένα γραμμάριο ραδίου, που έστοίχισε είκοσι χιλιάδες λίρες, — γιατί, ξέρετε, τό ράδιο είναι τό σπανιότερο κι' ακριβότερο πράγμα του κόσμου, — και της τό έχάρισαν για τά πειράματά της.

Έγινε λοιπόν μία τελετή. Κι' ό πρόεδρος Χάρδινγκ, παραδίνοντας της τό μικρό, όπως τό λέει, μέ πολύτιμο δώρο του Αμερικανικού Λαού, της έκαμε την προσφώνηση που, καθώς σας είπα, είναι άριστούργημα.

Φαντασθήτε λίγο: Ό Χάρδινγκ είχε μπροστά του μία Πολωνίδα, — ή κυρία Κιουρί, γεννήθηκε στην Πολωνία — μία Γαλλίδα, — ή κυρία Κιουρί είναι χήρα Γάλλου και καθηγήτρια στη Γαλλία — μία μεγάλη γυναίκα, που διάπερε στην Έπιστήμη όσο καμμία άλλη ως τώρα, μέ πού στάθηκε συγχρόνως πρότυπο συζύγου και νοικοκυράς και τέλος την έπιστήμονα εκείνη, που εύτύχησε νά ανακαλύψει και να μελετήσει πρώτη τό ανεξάντλητο σε φωτοβολία ράδιο, τό θαύμαστο, τό μαγικό σώμα που ανακαίνισε τη Χημεία, την Ιατρική, την Χειρουργική, τό σώμα που μέ τις υπερφυσικές σχεδόν ιδεότητες του, κατόντησε θρυλικό και σύμβολικό. Έι, δλ' αυτά έπρεπε να τά θυμηθώ ό πανηγυριστής. Και τά θυμάται όλα! Έτσι στην άρχή του λόγου του, έγκωμιάζει την Πολωνία, την πατρίδα της Κιουρί, και χαιρετά την άπελευθέρωσή της. Έγκωμιάζει τη Γαλλία, τη δεύτερη, τη θετή πατρίδα της, που έβοήθησε, μαζί με όλους της τους συμμάχους, και μέ τους Αμερικανούς, νά άπελευθερωθώ ή πρώτη. Αγγίζει τό γυναικειό ζήτημα, τον φεμινισμό, μέ τό παράδειγμα της μεγάλης χειραφετη-

μένης, που δεν άπομακρύνθηκε όμως από τό σπίτι, από την οικογένεια. Και τέλος, πανηγυρίζοντας τη μεγάλη της ανακάλυψη, μιλεί: μιλεί πολύ, για τό ράδιο.

Δέν ξέρω αν αυτό είναι τό καλύτερο μέρος του προεδρικού λόγου, γιατί όλα είναι ωραία. Δέν άντέχω όμως να μη σας μεταφράσω εδώ μερικές τουλάχιστο φράσεις. Ακούστε: «Είναι πολλά χρόνια, που κάποιος άναγνώστης ενός από τά πρώτα σας συγγράμματα περί ραδιενεργού νωγ σωματίων, παρατήρησε πως υπήρχε σπουδαία διχογνωμία, αν ή ενέργεια των σωματίων αυτών είναι έσωτερική, ή αν συγιεντρώνεται από έξωτερικές πηγές και κατόπι άκτινοβολείται. Στο έρωτημα αυτό έχω μία άπάντηση, που είναι, χωρίς άλλο, άπελυστικά άνεπιστημονική. Μού άρσσει όμως να πιστεύω σε μία στενή σχέση μεταξύ πνευματικού και υλικού κόσμου. Είμαι πολύ βέβαιος πως εκείνο που μπορούμε να ονομάσουμε ραδιενεργούσα ψυχή, ή πνεύμα, ή λογικό, — όπως θέλετε, — πρώτα συγιεντρώνεται από τά έξω, από τά γύρω του, τη θόνη και κατόπι την άκτινοβολεί, ενεργητικά για κείνους που είναι κοντά του. Πιστεύω πως οι έμπνεύσεις, άμα κλεισθούν στις μεγάλες ψυχές, τις βοηθούν για να θερμανθούν, να σπινθηροβολήσουν, να ραδιενεργήσουν, να φωτίσουν και να υπηγάσουν τους άλλους ανθρώπους. Κι' έχω άκράδαντη πέποιθηση, πως ή έπιστήμη μία μέρα θα παραδεχθώ μία τέτοια εξήγηση της ραδιενεργείας.

«Αδού της έπιστήμης, είμαι φυσικά όρμητικός εκεί όπου οι έπιστήμονες είναι διατακτικοί. Άλλά θα μού επιτρέψετε να σας έκφράσω την πεποίθησή μου, πως οι μεγάλες εφευρέσεις που έπραγματοποιήθηκαν από μεγάλα πνεύματα, δεν θα έπρόβαιναν στο πως χωρίς την έμπνευση που είπαμε. Κι' έτσι ή έπιτυχία τους ώφελεί έκατομύρια ανθρώπους, που συνετέλεσαν κι' αυτοί στην εφεύρεση με τό να την ποθούν όλοι μαζί και να την περιμένουν...»

Κι' ό έπίλογος: «Δείγμα της στοργής του Αμερικανικού λαού, της έμπιστοσύνης του στο έπιστημονικό σας έργο και της μεγάλης του έπιθυμίας όπως ή μεγαλοφυΐα κι' ή ζωτικότητα σας λάβουν κάθε ενθάρρυνση για νά ποτελειώσουν τον άγώνα σας στην πρόοδο των έπιστημών και στην καταπολέμηση των άσθενειών, έχω έντολή να σας προσφέρω τό μικρό αυτό δώρο ραδίου. Σε σας χρωστούμε τη γνώση του και την άπόκτησή του, και σε σας τό χαρίζουμε, μέ την πεποίθηση πως θα σας κάμη νά ανακαλύψετε κι' άλλα μυστήρια της Φύσεως και να εύρύνετε τό έδαφος των κοινωνικών γνώσεων και του λυτρωμού των ανθρώπων από τά δεινά που πάσχουν!»

Τι θαυμάσιος λόγος! Θάλεγε κανείς πως τον έκαμε ένας λογοτέχνης, ένας ποιητής. Κι' όμως ό ρήτορας δεν είναι παρά ένας πολιτικός. Έδώ, στην Ελλάδα, κανέ-

νας ίσως πολιτικός δεν ήταν ικανός να προσφωνήση έτσι την κυρία Κιουρί. Μόνο ένας Παλαμής θα μπορούσε να τό κάμη κι' ένας Νιρβάνας' αλλά στην Αμερική, βλέπετε, κι' οι πολιτικοί είναι διανοούμενοι, άνεπτυγμένοι. Κι' ό Πρόεδρος, που σ' έμας έδώ, — αν είχαμε Δημοκρατία, — ήταν ένας άμαθής γεροντάκος, που δεν θα έφερε τό ράδιο παρά κατ' όνομα, κι' ίσως θα έβλεπε τόνομα της κυρίας Κιουρί, ό Πρόεδρος, λέγω, στην Αμερική, ώφελείται από την ευκαιρία για να κάμη ένα έξοχο λογοτέχνημα. Άλλά και στην Αγγλία, και στη Γαλλία, και στη Γερμανία, δεν είναι σπάνια τά παραδείγματα άρχηγών, πρωθυπουργών, ύπουργών της Παιδείας κτλ. που μιλούν, σε τέτοιες πνευματικές εορτές, σαν τον πρόεδρο Χάρδινγκ. Έκεί — πέρα, στον πολιτισμένο κόσμο, ή φιλολογική, ή έγκυκλοπαίδεική μόρφωση είναι γενική. Σ' έμας οι έπιστήμονες, οι νομικοί π.χ. που γίνονται συνήθως και πολιτικοί, περιόριζονται στα βιβλία της έπιστήμης τους, — όταν διαβάσουν, γιατί πολλοί δεν διαβάζουν ούτε αυτά. Ένψ' εκεί — πέρα διαβάζουν όλοι, και διαβάζουν απ' όλα, και τά ξέρουν όλα. Και στην περίπτωση, καθώς βλέπετε, μπορούν να πούν και μία γνώμη περί... ραδίου, ενψ' δεν είναι χημικοί, παρά μόνο πρόεδροι της Δημοκρατίας!

Σας άσπάζομαι. ΦΙΛΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Αναχώρηση για τό Φάλκενχόρστ. — Τό κανάλι. — Ανησυχίες. — Η καταστροφή της αυλής. — Η θάλασσα και οικία. — Στην κορυφή του δένδρου. — Απελαισία! — Καπνός επάνω από τό Φελσενχάιμ. — Γρηγορείε!

Την άλλη μέρα, στις έπτά, άφ' έπρογευμάτισαν με τόπομενάρια της προηγούμενης κι' ήσαν πάλι από ένα ποτήρι φοινικίτη, ό Φρίτς κι' οι σύντροφοί του έφυγαν από τό έρημητήριο του Έμπερφορτ.

Ανυπόμονοι, ελογάριαζαν να κάμουν σε τρεις ώρες τό πολύ τις τρεις λεύγες που τους έχωριζαν από τό Φάλκενχόρστ. Γιατί πραγματικώς από τό Φάλκενχόρστ άποφάσισε ό Φρίτς να διευθυνθούν. Κι' είχε λόγο.

Υπήρχε και δεύτερος δρόμος: εκείνος που οδηγούσε από τό Βάλντεγκ στην άκρη της λίμνης των Κόκκων. Άλλά θα τους έκανε κάπως νάργοπορήσουν. Τό συντομότερο ήταν να τραβήξουν ίσια στο Φάλκενχόρστ κι' από κει να κατεβούν στο Φελσενχάιμ, ακολουθώντας την ωραία εκείνη δειδροστοιχία, που έφτανε ως τό στόμιο του ρέμματος των Τακαλιών.

— Είναι πιθανό, είπε ό Φρίτς, να βρούμε τις οικογένειές μας στην ένατέρια κατοικία τους.

— Και τότε, έπρόσθεσε ή Τζέννυ, θα λάβουμε την εύχαρίστηση να τους άγκα-

σομε και φιλήσουμε μία ώρ' άργότερα.

— Κι' αν έχουμε τύχη, είπε ή Ντόλλ, μπορεί να τους άπαντήσουμε και στο δρόμο.

— Φτάνει να μην ξεκαλοκαίρουν στο Πρόσπεκτ Χίλλ, παρατήρησε ό Φραγκίσκος. Τότε θα είμαστε ύποχρεωμένοι νά νδουώμε ως τό άκρωτήρι της Φεύτικης — Έλπίδας.

— Απ' τό άκρωτήρι αυτό δεν θα παραφυλάη ό κ. Ζερμάττ την έπιστροφή του Σιφίρα; ρώτησε ό πλοίαρχος Γκούλδ.

— Απο κει, πλοίαρχε, άποκρίθηκε ό Φρίτς. Κι' επειδή ή κορβέττα θα τελειώσει πια τις έπισκευές της, σήμερ' αύριο βέβαια θα φανώ.

— Όπωςδήποτε, είπε ό ναύκληρος, τό καλύτερο που έχουμε, είναι να φύγουμε. Αν δεν βρούμε κανένα σε αυτό τό Φάλκενχόρστ, πάμε στο Φελσενχάιμ. Κι' αν δεν βρούμε κανένα κι' εκεί, δρόμο για τό Πρόσπεκτ — Χίλλ. Έμπρός!

Τά μαγειρικά και τά γεωργικά έργα έλάτρευαν από τό Έμπερφορτ. Τού κάκου όμως ό Φρίτς έσφαξε για όπλα και για εφόδια του κυνηγιού. Όταν ό πατέρας του και τά δέλφια του έρχόνταν στο κτήμα, παίρναν βέβαια και τά τουφέκια τους. Άλλά δεν τα φιναν ποτέ εκεί.

Ένας ζυγαριτός δρομάκος, — και πόσες φορές τον είχε σπρώσει τό άμάξι με τους βουάσους και τον έναγρο! — περνούσε ανάμεσα στους καλλιεργημένους άγρούς και τους καταπράσι- νους λόφους. Αυτή ή ελάστηση έθελγε τό βλέμμα. Ό πλοίαρχος Γκούλδ, ό ναύκληρος, ό Τζέιμς κι' ή Σουζάνα, που πρώτη φορά έβλεπαν αυτή τη χώρα, ήταν καταγοητευμένοι. Ω, μπορούσαν να έλθουν άποικιοι στη Νέα Έλβετία! χιλιάδες ήταν ικανοί να θρέψη τό έσφορο γησί.

Υστερ' από μιάμιση ώρα, στα μισά σχεδόν του δρόμου από τό Έμπερφορτ στο Φάλκενχόρστ, ό Φρίτς σταμάτησε μπροστά σε ένα ποταμάκι που δεν τό ήξερε.

— Κατι καινούργιο! είπε.

— Ναι, άποκρίθηκε ή Τζέννυ κι' έχω δεν θυμούμαι να είδα ποτάμι σ' αυτό τό μέρος.

— Τό ποταμάκι αυτό μοιάζει μάλλον με κανάλι, είπε ό πλοίαρχος Γκούλδ.

Ήταν πραγματικώς κανάλι, που τό είχε σκάψει χέρι ανθρώπου.

— Έχετε δίκιο, άποκρίθηκε ό Φρίτς. Ό κύριος Ουόλστον θα σκέφθηκε να διοχετεύσει τό νερό του ρέμματος των Τακαλιών στη λίμνη των Κόκκων, για να διατηρηθαι γεμάτη και τό καλοκαίρι και να παύεται ή περιοχή του Βάλντεγκ.

Καθώς ξέροουμε, ή ύπόθεση του Φρίτς ήταν σωστή.

— Ναι, έπρόσθεσε ό Φραγκίσκος, ό πατέρας σου, άγαπητή μου Ντόλλ, είχε αυτή την ιδέα.

— Μά στην έκτέλεση θα τον έβοήθησε χωρίς άλλο κι' ό Έρνέστος, είπε ή Ντόλλ.

— Ω, ναι! ό σοφός μας Έρνέστος, έπρόσθεσε ό Φρίτς.

— Μά κι' ό άτρόμητος Τζακ κι' ό κ. Ζερμάττ ό ίδιος, είπε ό πλοίαρχος Γκούλδ.

— Τότε λοιπόν όλη ή οικογένεια! φώναξε γελώντας ή Τζέννυ.

— Ναι... οι δυό οικογένειες, που τώρα δεν κάνουν παρά μία! άποκρίθηκε ό Φρίτς.

— Νά και τό γεφυράκι! φώναξε τότε ό ναύκληρος. Όποιος σκέφθηκε να βάλη και γεφυράκι, είναι τόσο αξιέπαινος όσο κι' εκείνος που σκέφθηκε να κάμη τό

του κυνηγιού. Άλλά εκτός από τά καλά δήματα των πουλιών, τις φωνές των περδικιών και των παπαγάλων και τά ουρλιασμάτα των τακαλιών, τίποτ' άλλο δεν άκούγφταν. Ούτε τουφέκια, ούτε γαύγισμα.

Απ' αυτό ό Φρίτς κι' ό Φραγκίσκος συμπέραναν πως οι δυό οικογένειες θα έμεναν ακόμα στο Φελσενχάιμ.

Όσοτε έπλησίαζαν στο Φάλκενχόρστ, Μισή ώρα ακόμα, και θα περνούσαν τό δάσος, που στην άκρη του ύψωνόταν ή πελώρια εκείνη μαγκλιέρα, που οι κλάδοι της ύποστηρίζαν την ένατέρια κατοικία.

Ήταν βέβαιοι τώρα πως και τό Φάλκενχόρστ θα τό εύρισκαν έρημο. Αν τό κατοικούσαν οι δυό οικογένειες Ζερμάττ κι' Ουόλστον, οι όδοιπόροι μας δεν θα παντούσαν κάποιον στη περίχωρα; Κι' ό Τρόσκος, ό Φάλμπ, ό Μπράουν, δεν θα μυρίζονταν τους κυριούς τους και δεν θα έτρεχαν να τους προύπαντήσουν με χαρούμενα γαύγισματά;

Βαθια σιωπή έβασίλευε κάτω από εκείνα τά δένδρα, — σιγή που προενούσε και κάποια άόριστη, άνησυχία. Όταν ό Φρίτς έκοίταζε την Τζέννυ, έδιάβαζε στα μάτια της την άνησυχία αυτή, που τίποτα ως τόσο δεν τη δικαιολογούσε. Ό Φραγκίσκος, νερικός λιγάκι, πήγαινε μπροστά και ξαναγύριζε. Την ίδια άθυμία αισθανόνταν όλοι. Σε δέκα λεπτά, θα ήταν στο Φάλκενχόρστ. Σε δέκα λεπτά; Μά δεν ήταν σε να είχαν σφάσει;

— Χωρίς άλλο, είπε ό ναύκληρος, θάναγκασθούμε να καταβούμε από την ωραία σας δειδροστοιχία ως τό Φελσενχάιμ. Άργοπορία μιάς ώρας τό πολύ. Μά και τι είναι μία ώρα, ύστερ' από τούτον καιρό που λείπετε σε;!

Έτάχυναν τό δήμα και σε λίγο φάνηκε ή άνοδοςιά κι' ή μαγκλιέρα. Τό γιγάντιο δένδρο ήταν στη μέση μιάς αυλής, που την τριγύριζε φράκτης από παλούκια.

Ό Φρίτς κι' ό Φραγκίσκος έτρεξαν στην πόρτα αυτού του φράκτη. Τη βρήκαν άνοικτή και μέλισσα μισοθγαλιμένη από τις θηλιές της.

Τα δυό άδελφία μπήκαν στην αυλή κι' εστάθηκαν μπροστά στη μικρή δεξιαμένη που ήταν στη μέση.

Η κατοικία ήταν έρημη. Από τά σπιτάκια, από τους σταύλους, που ήταν κτισμένοι μέσ' από τό φράκτη, δεν έβγαίνε κανένα κρότος, ούτε ποδοβολή, ούτε πτερογύσημα, ούτε μουγγριτό, ούτε βέλασμα, ούτε κακάρισμα κι' όμως πρόβατα, γίδια, αγελάδες και παυλερικά δεν έλειπαν ποτέ τό καλοκαίρι από την αυλή εκείνη. Έπιπτα κάτω απ' τά ύπόστεγα, τά πράγματα ήταν σε μεγάλη άκατάστασία.

(Έπεται συνέχεια)

Καλομάτα και τραπεζία άναπεδογυρισμένα...

Εθνομίας με Ἄσπρ. τ. Ἐθνυγ. Πο-
νερ. Χαμόγελο, Πεταγή Κουκλι-
τα, Ματωί. Χρυσόθερον Ζαζαν-
—τό Τριφυλίου, τῆς Λευτερίας με
Ναυσικά, Μικροῦλας Τραλάα,
Τρελλή Χαορίατοπούλα.—ἡ Ἐθνική
Ἄρμυα με Ἐλπίδα τ. Ἐθνοῦς,
Λουλ. τ. Καρδίας, Γουίντζε.—τό
Λαρισαϊκὸ Ἀγναθάνι με Κοστω-
πυνοπολιτάνι. Λαριγ. Γαθουράγγι.,
Ἄσφροστ. Ἡγῶ, Μενεξεδ. Μπουνια-
τάκι.—ὁ Ἄργος Πόθος με Ροδοδ.
Αἰγυλάα, Ἀγοροκόφτισο, Παναγ. τ.
Ρόδιον.—τό Διπλόδιον με Τρελλ. Φοι-
τητάκι, Μαργι. Ρεμματιό, Λουλ. τ.
Καθδ., Ποντιοῦ Ἀραβῆ, Δροσοστα-
λίδα, Ἡβρη, Ἐλλην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς. Μεσημβριῶν Ἀστέρια
(ἄεργο, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ) Ἐλ-
λην Τριβόλη (νὰ ἔλθῃ λισπὸν με τὸ
καλὸ.) Πύργωρον (ἴστικα) ναι, καὶ τὸ
7 ἔτσι πολὺ καλὸς βαθμὸς, ἀλλὰ τοῦ
χρόνου προκάθησε νὰ πάρῃ καλύτερο
μπορεῖ νὰ ξανατελεθῇ τῆ συλλογῇ.)
Γ. Α. Μάρτ., (ἐλήθησαν.) Γεώργ.
Με. (ἔλαβα) Ἰω. Σ. Κουτο. (δὲν
ἔλαβα ἐπιστολήν με 3 δρ.) Ἐλλην
(ἤρκεσαν αἱ δύο δρ.) Ἀστέρια τῆς
Ἐλευθερίας (βραβεῖον ἔστικα) περα-
στακί. Ἀντ. Π. Θωμ. (ἔστικα 21,
22, 23.) Μακεδονικὸν Ἠλιον (ἔτσι
καλῶς) Διονύσιον Θ. Κ. (τὸ παρα-
μυθὸ τῆς Καλιμαῖ; δὲν ἔχῃ χριτάται.)
Ἰπποφάνων Ἐλληνα (ἔχι, δὲν ἐπι-
τρέπεται τὸ ἄλλο ναι.) Ἀσημάτιον Ζ
(ἔλαβα) Δευκὸν Κρίτων (ἔλαβε παρα-
πονα στὸ Ταχυδρομεῖο εἰς ἀπὸ ἐδῶ
στέλλονται κατικτῶ) Κοκκινὸν Κρί-
των (αὐτὸ ἐσημεῖσα εἰς τὴν συλλογῇ
σου, ἀφοῦ τὸ παλῶ δὲν τὸ ἐκάντισσε
καὶ μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ ὅποιος θέλῃ)
Ἀτικτὸν Ὀφείδοντα (ἔλαβα, εὐχαρι-
στῶ καὶ παραστοκί.) Ἀμύραντων (ὁ
τὸ κριτάτος, ἔστικα σου.) Ἀκτιῶνα
(ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ ὁ χ. Ε. εὐχα-
ριστήθηκε με ἀφοῦ τοῦ ἔστειλες
γιὰ τῆλο, στὸ προσέχῃ δὲ τὸ ποῦμε.)
Σελήνια Φύλλια (ἔ, τότε βλέπομε)
Νύμφην τοῦ Ἀσπέρου (ἔχι) οὗτε εἶναι,
οὗτε ἔχῃ) Ὄσων Ἐλλῶν (ἔλαβε
τὸ γράμμα καὶ σου ἀλλὰ τὸ φενδιάνω
ποῦ θέλεις, τὸ ἔχι ἄλλος) Πτε-
ροπῆ Καρδίαν (ἡ καμίνῃ ἡ γιαντάκι
νὰ κῆνῃ τὰ χρόνια τῆς καὶ νῆξῃ τὴν
εὐχὴ τῆς) Ἀφελῆ Γυμνασιόπαιδα
(οἰσθηγατωί.) Ἰππόλιτον (ὁ εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ ἐπιθύρω
νὰ μεῦ γράφῃς συχνά νὰ μοῦ στείλῃς
τὴ νέα σου διέδουση μαζί με 1 δρ.)
Καπέτιν Πουλίαια (ὁ 8ος τόμος ἔχῃ
πληθῆ ἴσως ἐκτίμησῃ δὲν ἐρηνέσῃ
ὁ κῆρυς.) Σηλαβωρίων Κῆρυον
(ἔστικα) χροῖδ. δὲν ἔμάρτυον.) Κν-
σσιανὸν Πόδιον (ἔλαστος τόμος ἀρα-
φοσ δρ. 19 καὶ ραμμένος δρ. 21.)
Ρήσιον Γρῶνῃ (καλὴ ἐπιτυχία!)
Γνωσιῶν Ἐλλάδα, Δοξ. Ἐλληνο-
πούλο, Ὀηκικὸν Διάβολο, Ἀρχηγ-
οῦ Φοβῆς κλπ. κλπ.
Φάρον τῆς Ἰωνίας, Κοκκινωτά-
πούλο, Ἀντίδα τοῦ Ἀκρίων,
Χρυσὸ Παῖδι, Κερυνοθαυτήν,
Κουνοῦ, Ἀ. Ἰ. Τσιόβαν (εὐχα-
ριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἔστικα σου.)
Γ. Βράβλαν, Ναυσικά, Ρήγαν
Φεραῶν, Τρελλῶν Κορηγόλο, Γεώργ.
Πετρο. Ἀνδριουμένη
Ἀνοῖν, Ναυκτικὸν Ἀνδρό, Κί-
μανα Ἀντίπαν, Ἀδραν τοῦ Ρήγα
(ἔστικα.)

Τὸ πρότιστον καθήκον τοῦ
καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι
ἡ ἔγκαιρος ἀναπόσει τῆς
συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ἈΣΚΗΣΕΙΣ
ΑΡΧΗ τοῦ 1900 Διαγωνισμοῦ
συν. Αἱ ἴσως δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης
Ἀπριλοῦ ἀλλὰ νὰ ἔσῃν τῆς ἰσοθε-
σιας κατῆξ ἐπ' ἑσὸν δὲν δὲ ἔχῃν
ἀκόμη δημοσιεύσῃ, ἔσως καὶ τῶν προη-
γουμένων φύλλων.

Ἀπὸ σημεῖον, δημοσιεύονται
Ἀσκήσεις μόνον ἀπὸ τὰς Σηλλο-
γας, αἱ ὅποιαι στέλλονται διὰ τὸν
1900 Διαγωνισμὸν πρὸς ὄφειον
Ἀσκήσεων. Ὑπανδριεῖται δὲ εἶ-
ναι δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουνίου.

403. Ἀεξίγριφος
Ἄν κεντὰ ὁ ἄθος μικρὸ
Τὸν πληθύνει ὁ του θέρης,
Χώρα ἔρακα καὶ ἱστορικῆ
Παρεῖθῃ δάποτελεση.
Ἐστὴν ἔστικὸν τοῦ Κολυβρίου
404. Λογοπαλαικὸς Ἀεξίγριφος
Κάποιο γῆσι δὲν ἔρπει;
Μετ' στὸ σταῖλο δὲ τὸ βρῆς...
Ἄ! γελῶς, καλὰ, παιδί μου,
Ἐγὼ στὸ πα, στὴν τιμῇ μου
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Καλαματ. Λουλοῦδ.

405. Στοιχειόγριφος
Ὅτ γίνῃ βασιλόπουλο,
—Καὶ μέλειτα δημηκό.—
Ἄν βγάλῃς δύο γράμματα
Ἀπὸ κοινὸν σαλατικ.
Ἐστὴν ἀπὸ τὸν Ἀνοικτοῦπαρδο
406. Δίγγραμμα
Τοῦ Βυζαντινοῦ ἄρχων
τὸ ἄσπικινὸν μου.
Καὶ τῆς Ἐλλάδος χωρῆ
τὸ θηλυκὸν μου.
Ἐστὴν ὑπὸ ἄμ. Γ. Ζομπῆ

407. Δικτυωτός
* * * * * = Ἀρχαία πόλις.
* * * * * = Πόλις τ. Ἐλλάδος.
* * * * * = Θεά.
* * * * * = Ποταμὸς Ἀτικτῆς
Καὶ κατέτις τὰ ἴδια.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριτίμα
408. Κεντρογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 = Ζῶον.
2 7 2 7 = Θεά.
3 4 5 4 = Σκεπτός.
4 3 6 7 = Τρόπος.
5 2 6 7 = Πόλις.
6 7 2 6 7 = Ἐπίθετον.
7 5 6 1 6 7 = Φρόνους.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Προσθήβου
409. Μακρῆ Εἰκὼν
—Νικό, τὸ μάτια σου πῆσπερα μὴ
σοῦ φύγῃ!
—Τὴ πράγμα;
—Ἄγῃ που σοῦ εἶπα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σικανίας Ἀδρας
**410. Ἀγροτικὸς ἔξ Ἀναγραμ-
ματισμοῦ.**
Τάριχά τῶν εὐφροσύμων λέξων
δὲ ἀναγραμματισμοῦ ἐκάστῃ τῶν κάτω-
θι, ἀποτελοῦν Προφήτην.
ὄλλος, αἶμα, αἶμα, λῶς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Οὐδαίου

411. Γρίφος
α ρ τ ε β
α ρ α ρ τ ε β
α ρ α ρ τ ε β
α ρ α ρ τ ε β
Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργ. Π. Βουδουρηῆ

412. Φωνητροπία
τρε - ὄ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ποντιοῦ Ἀμοδοῦς
Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
413. Etgile
* * * * * Horizontal; He d'
* * * * * Egde ; vertical;
* * * * * L * * * géant ; diagonal.
* * * * * ville d'Italie et lie
* * * * * de Méditerranée,
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Ναυτοκούλο τ. Ὑδρας
414. Enigme
Cinq voyelles, une consonne,—
—En Français, composent mon
nom;—Et je port sur ma per-
sonne—De quoi l'écrire sans
crayon.
Ἐστὴν ὑπὸ ἄμ. Ι. Μεσσαῖ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχον ἄκόμη μόνον οἱ ἔ-
ξῃς ὄκτω: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. Ἐ-
καστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρο-
μικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ.
5,80 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ
δρ. 6,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920)
ὑπάρχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 27 ἐν ὄλῳ. — Ἐκαστος τόμος
δραραῖος δρ. 16 καὶ ραμμένος δρ.
18. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
τόμου προσθετέα εἰς τοὺς ἄνω τι-
μὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λειπτά
60 ὁ δραραῖος καὶ δρ. 1,50 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.
8.— εἴτε δραραῖος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξας με ἀπλῶ
στοιχία δρ. 8 (ὁ ἀριθμὸς δρας) Πῆσαν
ἐπὶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἡ λέξις, με κατὰ δὲ
στοιχία λει. 80 καὶ με κερφαλαία λει. 40
Ὁ κωσιστὸς στίχος δρ. 1.
(ΚΑ.—199)

Ἀποχρῶν ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην μου
Ἀμμοκρατῆαν, εὐχαῖα ἐπ' ἄ-
τρο τῆς μεσορανή αἰώνια στὸ Δι-
πλασιόκομο. — Πλατῆ - Παρῆς
(ΚΑ.—200)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΑ, περιμέ-
νυτε ἀνακαλύψῃς φενδοῦμον
Ἐκδιότης, Μεριστοφελῆς.
(ΚΑ.—201)

Στόπ, διαπλασιόπαιδα! στείλιτε καὶ
ἓνα τετραδίακι γιὰ τὸ:
Δουλοῦδι τῆς Καρδίας
(ΚΑ.—202)

ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
ταγωνισμὸς Β. Ἡ κοῖνον εἶναι τὸ καλὸ
ἄπονηκῆμα τῆς βρετανῆς Σελ-
δος; **Φιλοδότην, Καπνέ, Ἀνδρασε,**
δὲ ἡμεθα ευτυχῆς ἐδὲν εἶχομεν τὰς κρί-
σεις σας. Ὅτ βραβεύσῃ ἡ καλύτερη
κρίσις.— **Πισματῆρα**, ἀντιπροέδρος.
(ΚΑ.—203)

Ματωμένη Πορφύρα, ὁ ἔσθῃς εἶ-
ναι δικὸς μας. Μὴ θέλει νὰ προ-
θέσῃ καὶ φανείς σπῆς βρεταῖς σου.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΗΝΕΙΟΣ»
(ΚΑ.—204)

Ὡκεῖ Ὀνειροπόλος, Ἰσρα ἡ
Ραιγγάνα, Μακεδονικὸν Ἰθε-
ὄδες, Ἀτράμητο, Ναυτοκούλο,
μου καθυστερεῖτε Μ. Μ.
Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς

(ΚΑ.—205)
Ἀνατέλλουσα Δόξα, ἔστικα καὶ τὸν
Ἀπτεροῖν δὲν ἐμαρτύρησα. Ἀνε-
καλόφῃς ὑπὸ τῆς «Δημοκρατίας».
Περωτῆ Καρδία
(ΚΑ.—206)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Γενόμενον νέων ἀρχαίρετων ἔξ-
ἰγγων:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ:
ΠΕΙΡΑΪΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ:
ΠΑΡΕΣΜΕΝΟΣ ΧΡΥΣΑΕΤΟΣ
ΓΟΥΡΤΡΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ:
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ:

ΠΡΙΓΚΗΝ ΔΑΚΑΡ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ:
ΕΛΕΥΘΕΡΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ:
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ:

ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ: **ΡΙΣΣΑΙΕ**
ΚΛΑΘΝ ΤΕΧΝΩΝ: **ΦΑΟΥΤ.**
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ:

ΜΕΡΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΕΒΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ:
ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΧΕΡΣΙΟΝΗΣΟΣ
ΜΕΛΗ:

Ἀληθινὸς Δευτεριά ἡ Ὄνα-
τος, Σίμα Λεξίβη, Πισρωτῆ
Καρδία, Γλυκία Ἐλλάς, Πατού-
χας, Ρεγοτάτης, Ἰεροδότος τῆς
Μακεδονίας, Σπύρος Βλασιός κλπ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ:
ΣΜΥΡΝΗΣ: Νικητῆς τοῦ Σπυῶ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ: Ἀνδρῶ τ. Κατῆρας
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ: Ἐδολοῦνης τοῦ Θου
Δουδωνῆς: Θεοφάνη Κριεζῆν,
Φιλελλήνων 31, Πειραιῶ.

(ΚΑ.—207)
Πισματῆρα, Ἰπποπῆ τῶν Ἀστέ-
ρων, γὰ γὰ γὰ! καὶ μὴ μπορεῖ
νὰ μὴν ἀνταρρονοῖται, ἀφοῦ καὶ κάθη-
ρένυστιναι εἰσάστῃ καὶ διαφορετικῶς
ὄχις ἔχῃμεν ὁ κατὶ ἔλλοι;
ΠΕΙΡΑΪΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ
(ΚΑ.—208)

ΦΙΛΟΛΟΓ. ΣΤΕΦΗ—ΑΘΗΝΑΙ
πρόηξες Διαγωνισμοῦ Διγνηματος
ἔστικα ὁσθηδῆτος. Πρόθεσιμα διμη-
νος. Βραβεῖα: Πρῶτον Πόλεμος,
Δεύτερον Ὀλυδικὰ Διγνηματα, Ἀδρας;
Πάτροκλον Ἀθηναῖον, Σπυροῦ, 14.
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ
(ΚΑ.—209)

Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ πῶ κατὰ Μ. Μ.
Ἐ δὲν πιστεῖτε νὰ μείνετε κουφοὶ στὸν
κόθο μου, — Παρῆτη.
(ΚΑ.—210)

ΤΡΕΜΕΤΕ, τῆ καὶ οὐρανὸν (καὶ... Δια-
πλασιόπαιδα) τὸν...
ΕΠΙΧΑΝΑΣΤΑΤΗ
(ΚΑ.—211)

Ὁ Σόλλογος «Ναπολιόν» ἀπὸ 5 Ἰου-
νίου ἀρχίζει τὰς ἐργασίας του.
(ΚΑ.—212)

Φλόξο Ροδῶνῃ, Κλεφτοπούλο
τοῦ 21, καρδιακὰ συλλυπητήρια.—
Ἀπόγονος τοῦ 21, Τιμημένο
Τουφῆνι.
(ΚΑ.—213)

Ἀφελῆ Γυμνασιόπαιδα, χρόνια πολλὰ
—Τιμημένο Τουφῆνι, Ἐσα-
ονῆς Φύσας Ἀπόγονος τοῦ 21.
(ΚΑ.—214)
Καπνέ, Ραφαῖλλα, ἀηλογραφῶμε;
Ἐλλῆ